

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. OAM-126/LE-VL17-HA10-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. OAM-126/LE-VL17-HA10-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, v čemž spočívá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavkům na přesnost a určitost. Žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu. Žalovaný pouze konstatoval, že důvody azylu nebyly v žalobcově případě naplněny, aniž by uvedl, proč tomu tak je, neuvedl žádnou samostatnou úvahu v tomto smyslu. Odůvodnění vychází z neaktuálních, jednostranných a nikoliv správně tematicky zaměřených podkladů. Žalovaný se nepokusil ověřit žalobcem tvrzené obavy. Žalobce poukazoval, že cca jedenáct stran z devatenáctistránkového napadeného rozhodnutí tvoří přepisy pohovorů a doplňujících pohovorů s žalobcem, který svou žádost podal již v roce 2021. Žalobce měl za to, že k posouzení jeho žádosti postačoval již prvotní pohovor, ve kterém obsáhle a konkrétně popsal důvody, proč žádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se pak blíže nevěnoval skutečnostem, které žalobce v souvislosti se svým azylovým příběhem popsal, nehledal spojitosti s politickými aktivitami žalobcova otce a s fyzickým napadením žalobce. Pouze s odkazem na údajné rozpory v pohovorech žalovaný konstatuje, že v žalobcově případě nebyly důvody pro udělení mezinárodní ochrany splněny. Napadené rozhodnutí je proto podle žalobce nepřezkoumatelné a jeho závěry neodpovídají spisovému materiálu. Žalobce měl za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze formalisticky konstatoval, že žalobce přímo nebyl politicky aktivní a že mu nic nehrozí, byť je konstatována politická aktivita žalobcova otce a fyzický útok na žalobce v souvislosti s touto aktivitou. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy, ale ani dokumenty vztahující se k otázce, zda v důsledku aktivity členů rodiny v kastovním systému může hrozit nebezpečí dalšímu členu této rodiny. V této části je dokazování žalovaného neúplné. Žalobce odkazoval na čl. 196 a čl. 203 Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků ohledně důkazního břemene a dokazování ve věcech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce namítal, že se nemohl dovolat vnitrostátní ochrany z důvodu pasivity na straně státu, klientelismu a příslušnosti k určité sektě (*pozn. soudu: zřejmě myšleno kastě*). Žalobce uvedl, že se na policii obrátil, ale bylo mu naznačeno, ať raději své obvinění stáhne. Pokud tedy existuje reálná pochybnost o tvrzených poměrech v zemi původu žalobce, kdy za těchto okolností i nečinnost státních orgánů může vést k pronásledování a azylově relevantní újmě, je nutno negativní rozhodnutí podepřít podklady, které by žalobcova tvrzení vyvracely, což se v tomto případě nestalo. Žalovaný pominul existenci sektovního (*pozn. soudu: zřejmě myšleno kastovního*) systému, který může hrát stěžejní roli v této kauze a představuje spojovací můstek mezi pronásledováním ze strany státu a pronásledováním od soukromé osoby. V napadeném rozhodnutí dále podle žalobce absentuje odůvodnění nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce se totiž v případě návratu do vlasti mohl dostat do soukolí sektovního (*pozn. soudu: zřejmě myšleno kastovního*) násilí, k čemuž v napadeném rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nejsou žádné podklady, z nichž by plynulo, že takové nebezpečí vážné újmy žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami. Uvedl, že v žalobcově případě neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobce. Žalovaný zrekapituloval, z jakých podkladů napadeného rozhodnutí vycházel. Během třech pohovorů bylo žalobci umožněno sdělit vše, co považoval z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany za důležité. Žalovaný provedl s žalobcem tři pohovory proto, že v průběhu správního řízení se objevily indicie, a to i kvůli značným rozporům v žalobcových výpovědích, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany toliko za účelem legalizace svého pobytu na území ČR. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že přesto v napadeném rozhodnutí dostatečně zhodnotil žalobcovy obavy z návratu do vlasti, a to přiměřeně k jeho tvrzením. I kdyby žalovaný odhlédl od množství nesrovnalostí v žalobcových výpovědích, považoval by za podivné, že by měl žalobce v zemi původu problémy kvůli politickým aktivitám svého otce, když má vazby na představitele vládní strany. Žalovaný rovněž poukázal na okolnosti, za jakých žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Učinil tak poté, co z L., kde studoval, nelegálně vycestoval do P., kde pobýval rok jako bezdomovec. Následně vstoupil nelegálně na území ČR. V průběhu svého padesátidenního nelegálního pobytu byl kontrolován Policií ČR a až tehdy požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce se při legitimaci policií vydával za jiné osoby. Z těchto zjištění žalovaný dospěl k závěru, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR je čistě účelovým prostředkem k legalizaci pobytu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 21. 9. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 6. 10. 2021 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli tvrzeným obavám z napadení spojeným s politickou činností jeho otce v zemi původu. Správní orgán uvedl, že kromě výpovědí žalobce a jím doložených materiálů vycházel rovněž ze zpráv týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení. Konkrétně se jednalo o protokol o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 16. 9. 2021, č. j. KRPA-242831-10/ČJ-2021-000022/ZSV, Informaci OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 1. 9. 2023, Informaci Australské vlády – X – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT), ze dne 5. 2. 2024 (dále též „Informace Australské vlády“), Zprávu ČT 24 – Konec vzpoury proti kastovním zákonům. Komunita X blokovala přísun vody pro 10 milionů lidí, ze dne 30. 4. 2024, a Zprávu ČTK – Násilné protesty D., ze dne 21., 22. a 23. 2. 2016. Žalobce využil svého práva na seznámení s podklady rozhodnutí, které nedoplnil. Uvedl, že nemůže doložit další

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důkazy, neboť jeho rodina je v Kanadě. Dále uvedl, že v roce 2022 uzavřel manželství se státní příslušnicí ČR. Žalovaný se seznámil s dokumentem s názvem „První informační oznámení (podle § 154 trestního řádu)“ ze dne 9. 9. 2014, který doložil žalobce a který popisuje okolnosti žalobcova napadení v X, při kterém došlo k jeho pobodání.

6. Na základě zjištěného stavu věci pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. K politickým aktivitám žalobcova otce, ke kterým žalobce sděloval rozporuplné informace, uvedl žalovaný, že nepochybně politickou aktivitu žalobcova otce pro komunitu D. Žalobcův otec má nicméně politické vazby na představitele jedné ze dvou hlavních X politických stran, přičemž v současné době se jedná o vládní stranu, pročez je nepravděpodobné, že by ve vlasti čelil problémům z těchto důvodů. K fyzickým útokům přímo na žalobce pak žalovaný uvedl, že šlo o jednotlivé incidenty, které nelze označit za pronásledování. Žalovaný rovněž poukázal na nesrovnalosti ve výpovědích žalobce, které nekorespondují se skutečnostmi uvedenými ve výpovědi jeho babičky, jak byla zaprotokolována v „Prvním informačním oznámení“. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle žalovaného nemůže žalobce v zemi původu pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. K žalobcovým tvrzením o nátlaku na žalobcova otce prostřednictvím negativního jednání vůči žalobci ze strany uskupení politických stran HJC, uvedl žalovaný, že je považuje za účelově uplatněná, s cílem vyvolat v žalovaném domněnku o azylově relevantních důvodech. Motivací žalobce k takovému jednání je podle žalovaného snaha žalobce zlegalizovat si na území ČR pobyt. Pokud žalobce ve vlasti skutečně čelil negativnímu jednání ze strany politického uskupení HJC, měl možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány v zemi původu. Pouze pokud by mu tyto státní orgány pomoc neposkytly či odmítly, mohl by se žalovaný zabývat dalším hodnocením těchto žalobcových tvrzení. Sám žalobce uvedl, že v případě útoku nožem proti němu policie vůči násilníkům jistě kroky konala. Žalovaný dále uvedl, že žalobce se zamýšlel vrátit z Lotyšska, kde studoval, zpět do vlasti, ale zabránila mu v tom plná kapacita leteckého spoje. Pokud by problémy ze strany politického uskupení HJC pociťoval natolik palčivě, jak v průběhu správního řízení deklaroval, jistě by o mezinárodní ochranu požádal již za svého pobytu v Lotyšsku a nezvažoval by svůj návrat do vlasti. Žalovaný rovněž doplnil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR až ve chvíli, kdy mu zcela reálně hrozilo vycestování z území ČR. Mezinárodní ochrana však nesupluje pobytové oprávnění. Žalovaný uvedl, že žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany považuje za čistě účelovou snahu vyhnout se povinnosti vycestovat z území ČR. Žalovaný poté shrnul, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který sice X právní systém podle shromážděných informací umožňuje uložit za určité trestné činy, tyto trestné činy však nijak nesouvisí s azylovým příběhem žalobce. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce sám uvedl, že neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. V případě obav z jednání příslušníků uskupení politických stran HJC kvůli bývalým politickým aktivitám žalobcova otce má žalobce možnost obrátit se na policii v zemi původu. Žalovaný nezpochybnil, že žalobce byl ve vlasti napaden nožem, nicméně nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to i vzhledem k tomu, že žalobcův otec v X od roku 2022 nepobývá, a tudíž tam již není politicky aktivní. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a dospěl k negativnímu závěru. Žádný takový konflikt v X neprobíhá. Případné žalobcovo vycestování by nepředstavovalo porušení mezinárodních závazků ČR. Na tomto závěru nic nemění žalobcovo manželství s českou občankou uzavřené v roce 2022. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. K jednání u Městského soudu v Praze dne 20. 3. 2025 se žalobce ani jeho právní zástupce s omluvou nedostavili, soud proto dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve věci jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
9. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní námitky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.
11. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
13. Podle § 14a zákona o azylu *(1) doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
14. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Namítal, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, v čemž spočívá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce nesouhlasil s posouzením jednotlivých důvodů pro udělení azylu, které považoval za nedostatečné. Žalovaný pouze konstatoval, že důvody azylu nebyly v žalobcově případě naplněny, aniž by uvedl, proč tomu tak je, neuvedl žádnou samostatnou úvahu v tomto smyslu. Odůvodnění vychází z neaktuálních, jednostranných a nikoliv správně tematicky zaměřených podkladů. Žalovaný se nepokusil ověřit žalobcem tvrzené obavy.
15. Soud konstatuje, že nelze předmětným námitkám žalobce přisvědčit. Po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, soud zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud neshledal ani žádný chybný výklad zákona ze strany žalovaného. Ani zcela obecná námitka spočívající v tvrzení, že výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavkům na přesnost a určitost, nemá opodstatnění. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.

16. K námitce nedostatečnosti a neaktuálnosti podkladů shromážděných k politické a bezpečnosti situaci a ke stavu dodržování lidských práv v X soud uvádí, že tuto rovněž neshledal důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo údajů sdělených přímo žalobcem také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně poměrů panujících v X. Výčet těchto informací je uveden v napadeném rozhodnutí, resp. podklady jsou součástí správního spisu. Soud shledal, že žalovaný si obstaral dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaných, nezávislých a nestranných zdrojů. Veškeré úvahy a závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou pak podloženy právě těmito informacemi, se kterými se žalobce seznámil a se kterými nevyjádřil nesouhlas. Námitka o neaktuálnosti informací opatřených žalovaným nebyla v žalobě nijak konkretizována. Soudu přitom není z jeho činnosti známo, že by situace v X neodpovídala situaci popsané v informacích obstaraných žalovaným a neshledal žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je třeba informace obstarané žalovaným považovat za neaktuální. K otázce aktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34, kde vyslovil, že *„zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* Zcela obecná námitka žalobce o neaktuálnosti informací, z nichž žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel, tedy nemůže obstát.
17. Rovněž v žalobě vyjádřený požadavek, aby žalovaný opatřil takové tematické podklady, z nichž bude napevno vyplývat, zda něco v budoucnu určitě nenastane, je přemrštěný, ne-li nemožný. Žalovaný nemůže shromáždit takový podklad, který by sám o sobě garantoval, že se žadateli o udělení mezinárodní ochrany při návratu do země původu na 100 % nestane žádné příkoří. Také pojmání této otázky rozhodovací praxí soudů je odlišné. Při hodnocení možnosti budoucího pronásledování žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v zemi původu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je totiž využíván standard přiměřené pravděpodobnosti. Možnost budoucího pronásledování tak musí být reálná a nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 2 Azs 401/2018-64, nebo ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 Azs 354/2020-31). Blíže vymezil standard přiměřené pravděpodobnosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, v němž dovodil, že *„přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznaменá to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“ Žalobci v tomto nelze dát za pravdu.

18. Podle § 23 odst. 1 věty první zákona o azylu *ministerstvo provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.* Smyslem pohovoru se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je objasnění skutkového stavu. Je běžnou praxí, že žalovaný provádí s žadatelem doplňující pohovory, např. tehdy, pokud je nutné vyjasnit skutečnosti plynoucí ze shromážděných podkladů nebo pokud má žalovaný pochybnosti o pravdivosti azylového příběhu určitého žadatele. Soud považuje tento postup za legitimní a potřebný a v projednávané věci jej neshledává nesprávným, natož aby zakládal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak nelze žalovanému vytýkat rozsáhlost napadeného rozhodnutí, resp. v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí rozsáhlost shrnutí skutkových zjištění, která jsou podstatná pro meritorní posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Žalovaný nezpochybňoval, že v zemi původu došlo k napadení žalobce, avšak nebylo prokázáno, že by tento útok byl zapříčiněn politickými aktivitami žalobcova otce, či že by s nimi byl v přímé souvislosti. I kdyby tomu tak bylo, nedosahovaly podle žalovaného ojedinělé incidenty intenzity pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu. S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje. Aby bylo možno určité jednání považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu v návaznosti na čl. 9 kvalifikační směrnice, je především třeba, aby dosahovalo určité intenzity závažnosti a také aby bylo přiměřeně pravděpodobné. Ustanovení čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice pak uvádí několik příkladů pronásledování. Patří mezi ně např. (a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, (b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, (c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; (d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu či (f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví. Jestliže žalobce při napadení v parku utrpěl poranění nožem, pak by takové jednání mohlo intenzity pronásledování dosahovat, pokud by mu byla odepřena ochrana ze strany státu, resp. pokud by takové jednání bylo státem podporováno nebo tolerováno. Ani subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Nicméně žalobce, resp. jeho rodina tento incident ohlásili na policii, která se věcí zabývala a přijala opatření. Z tohoto incidentu pak podle soudu nelze dovozovat, že by po návratu do X pronásledování žalobci v budoucnu hrozilo. Tento závěr je podpořen rovněž skutečností, že žalobcův otec již v X není politicky aktivní, neboť se tam již vůbec nenachází. Soud tedy neshledává důvodu, proč by mělo žalobci hrozit jakékoliv negativní jednání pramenící v nesouhlasu s politickými postoji žalobcova otce. K napadení došlo před více než 10 lety a podle názoru soudu takto velký časový odstup také snižuje riziko opakování protiprávního jednání vůči žalobci. Ani další žalobcem zmiňovaný incident, tedy rozbití okna kamenem, nevykazuje znak systematickosti a pronásledování z azylově relevantních důvodů. Rozhodně se pak v žádném z případů nejedná o útoky, které by v žalobci mohly vyvolávat silný pocit celkové bezvýchodnosti nebo beznadějnosti jeho situace. O tom mimo jiné svědčí i žalobcův nerealizovaný záměr vycestovat z Lotyšska zpět do země původu, k čemuž by podle jeho tvrzení bývalo došlo, pokud by bývala nebyla naplněna kapacita leteckých spojů. Pokud by byl žalobce v zemi původu pronásledován, lze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mít důvodně za to, že by pro něj návrat do země původu nepřípadal v úvahu. Soud neshledal námitku důvodnou.

20. K žalobní námitce spočívající v tvrzení, že se žalobce nemohl dovolat vnitrostátní ochrany z důvodu pasivity na straně státu, klientelismu a příslušnosti k určité kastě, soud uvádí, že takové tvrzení je v žalobcově případě v rozporu se shromážděnými podklady napadeného rozhodnutí, konkrétně s Informací Australské vlády. Z této zprávy se na jednu stranu sice podává, že „podle zdrojů se mnoho X rozhodne neobrátit na policii, i když se stanou obětí trestného činu. [...] dva z pěti dotázaných policistů uvedli, že lidé se zdráhají se na ně spoléhat. [...] Je dost dobře možné, že ti, kteří se na policii obrátili, zaplatili úplatek, aby policie konala.“ Na druhou stranu se v ní uvádí, že „klíčovým aspektem při jednání s X policií je to, zda je sepsána „První informační zpráva“(FIR). Jedná se o první zprávu, kterou policie sepiše předtím, než zahájí trestní vyšetřování. Kritici policie tvrdí, že policisté často odmítnou zaevidovat zprávu FIR; v praxi tento úkon závisí na individuálních policistech a může být o něm rozhodováno svévolně. Pokud zpráva FIR není zaevidována, důsledek je ten, že dotýčný trestný čin není vyšetřován a nebudou dostupné žádné policejní prostředky nápravy.“ Žalobce přitom doložil tzv. První informační oznámení (podle § 154 trestního řádu)“ ze dne 9. 9. 2014, z čehož plyne, že policie se neodmítla jeho případem zabývat. Tvrzený klientelismus či příslušnost k určité kastě v žalobcově případě zjevně nebyly překážkou v přístupu k policejní ochraně. Ze skutečnosti, že došlo k sepsání tzv. První informační zprávy, nutně nevyplývá, že policie musí v daném případě přijmout další kroky. Nicméně žalobce v rámci pohovorů tvrdil, že má policie k jeho případu ještě jiné dokumenty a že po útoku na žalobce policie zatkla tři lidi, které téhož dne propustila. V rámci prvního pohovoru pak žalobce tvrdil, že ve věci jeho napadení probíhalo vyšetřování a že jeden z útočníků byl zatčen a dostal dvouměsíční trest. Na základě těchto zjištění v jejich souhrnu lze naznat, že policie se tedy evidentně žalobcovým případem zabývala, a nelze proto přisvědčit ani tvrzení o pasivitě státních orgánů.
21. K žalobní námitce soud přezkoumal rovněž posouzení hrozby vážné újmy z důvodu příslušnosti žalobce k určité kastě, která by odůvodňovala udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a také tuto námitku s ohledem na výše uvedené shledal nedůvodnou. Podle shromážděných podkladů napadeného rozhodnutí byly původci nepokojů v roce 2016 právě D., k nimž patří i žalobce. D. požadovali kvóty na pracovní místa v rámci X kastovního systému. Jejich etnikum je klasifikováno jako vyšší kasta, což je podle nich z hlediska přidělování míst ve státních službách znevýhodňovalo vůči nižším kastám. X podporuje nejnižší kasty kvótami na pracovní místa a dalšími opatřeními ve stylu pozitivní diskriminace. Nepokoje však skončily, když vláda oznámila, že na jejich požadavky přistoupí. Ze zpráv o zemi původu, konkrétně z Informace Australské vlády, pak nevyplývá žádná skutečnost, na základě které by bylo možné dojít k závěru, že by se žalobce v případě návratu do země původu mohl dostat do „soukolí kastovního násilí“, jak tvrdí v podané žalobě. Toto tvrzení dále nijak blíže nespecifikuje. Násilí mezi kastami se sice v X objevuje, ale jedná se o násilí příslušníků vyšších kast vůči tzv. dalitům, někdy nazývaným jako „nedotknutelní“, mezi které však žalobce nepatří, jak bylo vysvětleno výše. Protože žalobce není příslušníkem násilnými činy ohrožené kasty, nemůže soud přisvědčit ani této námitce.
22. Soud považuje za vhodné upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ze kterého plyne, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podmínek.“ V případě žalobce nebylo zjištěno, že by byl v zemi původu pronásledován. Soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81: „o azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ Nelze si nepovšimnout, že z okolností případu žalobce není vyloučeno usuzovat na jistou míru účelovosti jeho jednání, kterou zcela legitimně vysledoval i žalovaný. Žalobce vycestoval do Lotyšska za účelem studia, kde pobýval bezmála tři roky. Odtud se zamýšlel vrátit zpět do země původu, avšak z důvodu nedostatku míst v letadle svůj návrat neuskutečnil. Tato skutečnost sama o sobě může svědčit o tom, že své obavy z návratu nepociťoval příliš palčivě. Žalobce v Lotyšsku o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Žalobce dále neoprávněně pobýval v Polsku, a to po dobu jednoho roku, kde mohl rovněž požádat o udělení mezinárodní ochrany, avšak neučinil tak. V ČR požádal o mezinárodní ochranu až v situaci, kdy jej po bezmála dvoutměsíčním nelegálním pobytu kontrolovala hlídka policie a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění.

23. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Na napadené rozhodnutí tudíž v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

24. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.